

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **L. S.**, zast. JUDr. Pavlem Reiserem, advokátem, se sídlem v Plzni, Mikulášská 9, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o plný invalidní důchod, v řízení o kasační stížnosti žalobce podané proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 8. 2005, č. j. 16 Cad 86/2005 – 39,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupci stěžovatele JUDr. Pavlu Reiserovi, advokátu, **s e u r č u j e** odměna za zastupování ve výši 650 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 29. 3. 2005 č. x, zamítla žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení žádost žalobce o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 zákona číslo 155/1995 Sb. v platném znění. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že podle posudku lékaře OSSZ v P. – s. ze dne 17. 3. 2005 není žalobce plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 25%.

V podané žalobě a jejím doplnění žalobce namítal, že nesouhlasí se závěrem žalované o tom, že není plně invalidní. Poukazoval na předchozí posudková a soudní řízení a na to, že pro velké zdravotní omezení nemá možnost sehnat zaměstnání, a proto je veden

na úřadu práce již od roku 1992. Stěžoval si na bolesti páteře a namítal, že pro onemocnění páteře není schopen vykonávat dosavadní zaměstnání automechanika, ani jiné zaměstnání. Navrhoval, aby soud rozhodnutí žalované zrušil se závěrem, že je plně invalidní.

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 17. 8. 2005, č. j. 16 – Cad 86/2005 – 39, po provedeném jednání žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ve svém rozhodnutí vycházel z obsahu posudkové dokumentace a z posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, pracoviště v Plzni, ze dne 29. 6. 2005. Z toho posudku zjistil, že žalobce nebyl ke dni vydání napadeného rozhodnutí plně ani částečně invalidní, neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činil podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. v platném znění, kapitoly XV, oddílu F, položky 2b – 25 %. Dospěl k závěru, že žalobce nesplnil podmínku plné invalidity, a proto mu nárok na plný invalidní důchod nevznikl.

Proti tomuto rozsudku podal včas kasační stížnost žalobce (dále též jen stěžovatel), přičemž současně požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů. Namítal především, že věc rozhodovala vyloučená soudkyně. Vyloučení soudkyně dovozoval ze skutečnosti, že tato soudkyně „kamarádí“ s MUDr. F. Č., předsedou komise MPSV ČR. Stěžovatel uvedl, že tuto skutečnost se dozvěděl po vyhlášení rozsudku dne 17. 8. 2005 a ihned ji soudu sdělil a rovněž upozornil i předsedu soudu. Dále namítal i podjatost MUDr. F. Č., kterou dovozoval z toho, že tento lékař posuzoval jeho zdravotní stav již v roce 1992.

Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 8. 12. 2005, č. j. 16 Cad 86/2005 – 78, ustanovil stěžovateli pro řízení o kasační stížnosti zástupce JUDr. Pavla Reisera, advokáta, se sídlem v Plzni, Sedláčkova 28, kterého současně vyzval k doplnění kasační stížnosti.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že ji podává z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Namítal, že jeho zdravotní stav byl nesprávně posouzen jednak lékaři a jednak posudkovou komisí, což se následně odrazilo v rozsudku vyznívajícího v jeho neprospěch. Dovoľával se toho, že zdravotní stav měl být posouzen v souladu se zákonnými hledisky. Mělo být vzato v úvahu, že se u stěžovatele jedná o zdravotní postižení trvale ovlivňující schopnost výdělečné činnosti a vzhledem k charakteru postižení a jeho věku je prognózou takového postižení pouze zhoršování zdravotního stavu. Namítal dále, že nebylo dostatečně a objektivně zváženo, zda a jak byl stěžovatel na své zdravotní postižení adaptován. Připustil, že posudková komise ho nevyloučila z možnosti výkonu zdravotně vhodného zaměstnání, avšak vzhledem k omezeným činnostem, které je stěžovatel schopen vykonávat, se mu jeví možnost získání zaměstnání velice omezená. Poukazoval i na medikamentózní léčbu utlumující bolesti páteře, kdy samotné užívání léků též omezuje rozsah povolání, která by mohl vykonávat. Podle názoru stěžovatele se posudková komise měla zabývat i tou otázkou, do jaké míry se stěžovatelovy zdravotní problémy „podepsaly“ na jeho psychice, a tím i na dalším poklesu jeho výdělečné schopnosti. Pokud by posudková komise ke všem těmto skutečnostem přihlédla, měla postižení stěžovatele více bodově ohodnotit, a pokud by toto bodové ohodnocení nepostačovalo, využít právě ustanovení § 6 odst. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb. a zvýšit procentní hranici alespoň na 33 % ztráty výdělečných schopností stěžovatele. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení, zejména k doplnění dokazování ohledně skutečného zdravotního stavu a správnému ohodnocení jeho výdělkových schopností.

Žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3, vázán rozsahem a důvody vymezenými v kasační stížnosti. Po přezkoumání věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že se stěžovatel dovolává důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené b) vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správními orgány takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a proto tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, c) zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku Krajského soudu neshledal.

Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat námitkou stěžovatele, v níž tvrdil, že věci rozhodoval vyloučený soudce. Pokud by totiž byl dán důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., musel by Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušit, aniž by se mohl zabývat námitkami, směřujícími proti posouzení věci samé.

Z obsahu soudního spisu bylo zjištěno, že stěžovatel byl poučen o tom, kdo v jeho věci bude rozhodovat, avšak námitku podjatosti proti soudkyni JUDr. Aleně Hocké nevznsl. Takovou námitku nevznsl ani u jednání krajského soudu dne 17. 8. 2005. Teprve v podání ze dne 22. 8. 2005 adresovaném předsedovi soudu, uvedl, že se dozvěděl, že soudkyně, která ve věci rozhodla, je vyloučena, a to z toho důvodu, že „kamarádí“ s MUDr. Č., předsedou posudkové komise MPSV ČR v Plzni, a „chodí spolu pravidelně na kafe“.

Z protokolu o jednání Posudkové komise MPSV ČR v Plzni ze dne 29. 6. 2005 bylo zjištěno, že posudková komise zasedala ve složení – MUDr. F. Č. – předseda komise, MUDr. J. P., odborný ortoped a tajemnice J. L.

Soudkyně JUDr. Alena Hocká, která ve věci rozhodovala, ve svém vyjádření ze dne 16. 2. 2006 uvedla, že MUDr. Č. z Posudkové komise MPSV ČR, pracoviště P., K. x, zná osobně, ale jediné a pouze z výkonu své funkce, kdy se s ním setkala (stejně jako s ostatními posudkovými lékaři) na pracovních poradách uvedené komise, kam byla pozvána společně s kolegy. Nikdy se jmenovaným nebyla v žádné restauraci ani v jiném obdobném zařízení, natož aby s ním pravidelně chodila na kafe (podotkla, že kávu vůbec nepije). Podotkla, že rozhoduje v souladu s příslušnými zákonnými normami, bez ohledu na to, zda jsou či nikoliv účastníci s rozhodnutím spokojeni, avšak vždy se snaží vysvětlit důvod rozhodnutí tak, aby i ten, kdo nebyl úspěšný v řízení, pochopil důvod neúspěšnosti.

Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. soudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodování věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci, nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Podle § 8 odst. 3 téhož zákona soudce, který zjistí důvod své podjatosti, oznámí takovou skutečnost předsedovi soudu a v řízení zatím může provést jen takové úkony, které nesnesou odkladu. Předseda soudu na jeho místo určí podle rozvrhu práce jiného soudce nebo jiný senát. Má-li předseda soudu za to, že není dán důvod podjatosti soudce, nebo týká-li se věc předsedy soudu, rozhodne o vyloučení Nejvyšší správní soud usnesením, a jde-li o soudce Nejvyššího správního soudu jiný jeho senát.

Integrovaná součástí práva na spravedlivý proces tak, jak je vymezeno v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), je garance toho, aby ve věci rozhodoval nezávislý a nestranný soudce. Nestrannost a nezájatost soudce je jedním z hlavních předpokladů spravedlivého rozhodování a jednou z hlavních premis důvěry občanů a jiných subjektů práva v právo a právní stát (čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR). Nestrannost soudce je především subjektivní kategorií, vyjadřující vnitřní psychický vztah soudce k projednávané věci v širším smyslu (zahrnuje vztah k předmětu řízení, účastníkům řízení, jejich právním zástupcům), o nichž je schopen relativně přesně referovat toliko soudce sám. Pouze takto úzce pojímaná kategorie nestrannosti soudce by však v praxi stěžejně nalezla uplatnění vzhledem k obtížné objektivní přezkoumatelnosti vnitřního rozpoložení soudce. Kategorii nestrannosti je proto třeba vnímat širě, tedy i v rovině objektivní. Za objektivní ovšem nelze považovat to, jak se nestrannost soudce pouze subjektivně jeví vnějšímu pozorovateli (účastníkovi řízení), nýbrž to, zda reálně neexistují okolnosti, které by mohly objektivně vést k legitimním pochybnostem o tom, že soudce má k věci určitý, nikoli nezájatý vztah. Vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoli na skutečně prokázané podjatosti, ale již tehdy, jestliže lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti. Subjektivní hledisko účastníků řízení o podjatosti může být podnětem k jejímu zkoumání; rozhodování o této otázce se však musí dít výlučně na základě hlediska objektivního (shodně též I. US 370/04).

Nejvyšší správní soud především uvádí, že skutečnosti tvrzené stěžovatelem, tj. že soudkyně, která ve věci rozhodovala, „kamarádí“ s předsedou Posudkové komise MPSV a „pravidelně s ním chodí na kafe“ nebyly prokázány. Prokázáno bylo pouze to, že soudkyně rozhodující ve věci zná předsedu Posudkové komise MPSV ze své pracovní činnosti. Tato skutečnost však sama o sobě bez dalšího nezakládá pochybnost o nepodjatosti soudkyně, neboť ve svém důsledku nemůže znamenat, že by soudkyně měla k projednávané věci jiný vztah než pracovní. Ostatně z vyjádření soudkyně vyplývá, že nemá žádný osobní vztah k projednávané věci ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s. V této souvislosti Nejvyšší správní soud podotýká, že z obsahu soudního spisu naopak vyplývá, že postup soudkyně v projednávané věci byl v souladu se zákonem a případu byla věnována maximální pozornost a úsilí dobrat se spravedlivého rozhodnutí. Nejvyšší správní soud tedy uzavřel, že neshledal důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tj. že by ve věci rozhodovala vyloučená soudkyně, a proto mohl přistoupit k meritornímu rozhodnutí ve věci.

Z obsahu posudkového spisu bylo zjištěno, že dne 10. 10. 1990 probíhalo u Okresní správy sociálního zabezpečení v Plzni - sever (dále jen OSSZ) invalidní řízení o žádosti o plný invalidní důchod, přičemž bylo uzavřeno, že u stěžovatele nejde o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a nebyl shledán invalidním ani částečně invalidním.

Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 4. 1991 bylo rozhodnutí odpůrce (žalované) ze dne 3. 1. 1991, jímž byla zamítnuta jeho žádost o invalidní důchod, potvrzeno. V roce 1992 byla dne 15. 1. 1992 OSSZ projednávána další žádost stěžovatele o invalidní důchod, kdy bylo uzavřeno, že u stěžovatele nejde o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Bylo konstatováno, že stěžovatel není invalidní ani částečně invalidní. V posudkovém spise je založen rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 9. 1993 sp. zn. 2Cao 169/93, jímž byl potvrzen rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 12. 1992 č. j. 17C1884/92 - 35, jímž nebylo vyhověno oprávněnému prostředku stěžovatele podanému proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 3. 1992, kterým byla zamítnuta jeho žádost o invalidní důchod. Dne 11. 8. 1995 projednávala Okresní správa sociálního zabezpečení žádost stěžovatele o plný invalidní důchod. Při tomto jednání již byl konstatován dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a v diagnostickém souhrnu byl uveden chronický vertebrogenní syndrom, anomální osobnost a ojedinělý EP paroxysmus. Bylo uzavřeno, že stěžovatel není plně ani částečně invalidní podle § 29 odst. 2, zákona č. 100/1988 Sb. a podle § 37 odst. 2 a 3 zákona č. 100/1988 Sb., neboť při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu byl schopen vykonávat jen jiné než dosavadní zaměstnání s podstatně menšími požadavky na fyzické schopnosti, jeho výdělek však v důsledku toho podstatně nepoklesl. Nešlo o zaměstnání zcela nepřiměřené jeho dřívějším schopnostem a společenskému významu dosavadního zaměstnání a byl takové zaměstnání schopen vykonávat bez zcela mimořádných podmínek a bez předpokladu vážného zhoršení zdravotního stavu. Dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav mu značně neztěžoval obecné životní podmínky. Výše uvedený závěr pak byl potvrzen v posudku Posudkové komise MPSV ČR v Plzni ze dne 30. 11. 1995 a 21. 2. 1996. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 3. 1996 č. j. 17 CA 249/95 – 23, bylo potvrzeno rozhodnutí odpůrce ze dne 4. 9. 1995, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele o invalidní důchod. Podle záznamu o jednání OSSZ Plzeň - sever ze dne 17. 3. 2005, který byl podkladem pro vydání nyní napadeného rozhodnutí, byl diagnostický souhrn stanoven takto: algický syndrom LS páteře a C/TH přechodu, porucha přizpůsobení s protrahovanou depresivní reakcí a osobnost schizoidní senzitivně vztahovačná. Pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti byl stanoven podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. kapitoly XV, odd. F pol. 2b) na 25 % a bylo uzavřeno, že stěžovatel není plně ani částečně invalidní.

Předmětem přezkumného soudního řízení posuzované věci bylo rozhodnutí žalované ze dne 29. 3. 2005, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění, s odůvodněním, že stěžovatel není plně invalidní, neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činil pouze 25 %. Jedním z předpokladů pro vznik nároku na plný invalidní důchod je existence plné invalidity pojištěnce ve smyslu § 39 odst. 1, zákona č. 155/1995 Sb. Bylo tedy třeba zjistit, zda stěžovatel ke dni 29. 3. 2005 splňoval podmínky plné invalidity ve smyslu tohoto ustanovení, tj. zda pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti u něho činil nejméně 66 %, nebo zda u něho šlo o schopnost pro zdravotní postižení vykonávat soustavnou výdělečnou činnost za zcela mimořádných podmínek. Je tedy třeba uvést, že v daném případě se jedná o důchod podmíněný dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem a rozhodnutí soudu závisí především na jeho odborném lékařském posouzení. V přezkumném soudním řízení ve věcech důchodového pojištění posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. v platném znění Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise MPSV jsou oprávněny nejen k celkovému přezkoumání zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti občanů, ale též k posouzení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti i k zaujetí posudkových závěrů o plné či částečné

invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Posudkové řízení je tedy specifická forma správní činnosti spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde tedy o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí i znalosti z oboru posudkového lékařství. Nicméně i tyto posudky hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak takový posudek, který splňuje požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. Posudkový závěr by měl být náležitě odůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá a ani nemůže mít odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity plně či částečně závisí především.

V posuzované věci stěžovatel především namítal, že předseda Posudkové komise MPSV ČR F. Č. byl podjatý. Podjatost tohoto lékaře spatřoval v tom, že uvedený lékař a tajemnice L. projednávali jeho věc i v roce 1992, a to v protokolu o jednání ze dne 25. 11. 1992. K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že podle rozhodnutí ředitele odboru koncepce sociálně zdravotní politiky Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 16. 11. 2005 nebyli předseda Posudkové komise MPSV v P. MUDr. F. Č. a členka téže posudkové komise J. L. vyloučeni ve smyslu § 9 správního řádu z projednávání věci stěžovatele L. S., která spočívá v posuzování jeho zdravotního stavu pro účely přezkumného řízení soudního vedeného u Krajského soudu v Plzni pod p. zn. 16 Cad 86/2005. Vznesená námitka podjatosti byla jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že tímto rozhodnutím správního orgánu považuje námitku podjatosti vznesenou stěžovatelem proti členům posudkové komise za vyvrácenou, neboť o takové námitce podjatosti náleží rozhodovat Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR, což se stalo i v posuzované věci, a to se závěrem, že uvedený orgán podjatost členů komise neshledal. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 22. 11. 2005. Ostatně uvedená námitka, uplatněná až v kasační stížnosti, by se musela z hlediska ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. považovat za nepřipustnou.

Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítal, že jeho zdravotní stav a pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti nebyl posouzen ze zákonných hledisek, s tím ovšem, že konkrétně nikterak neupřesnil, v čem porušení zákonného postupu spatřoval. Nejvyšší správní soud však s námitkou stěžovatele nesouhlasí. Posudková komise jednala v řádném složení za přítomnosti odborného lékaře ortopeda, jehož specializace odpovídala zdravotnímu postižení, určujícímu dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Posudek byl vypracován na podkladě lékařských nálezů odborných lékařských pracovišť, kde se stěžovatel léčí, a dále z obsahu posudkové dokumentace vedené od roku 1990, kdy stěžovatel poprvé žádal o plný invalidní důchod. Posudková komise vycházela i z vyjádření stěžovatele, který byl u jednání dne 29. 6. 2005 přítomen a předložil tam řadu odborných lékařských nálezů (rehabilitační, neurologický, interní a to z let 1998 – 2000). O rozsahu a intenzitě rozhodujícího zdravotního postižení tedy pochybnosti nevznikly. Posudková komise přihlížela i k psychice stěžovatele, když vycházela i z psychiatrického vyšetření ze dne 18. 1. 2005, vypracovaného MUDr. M., a toto zdravotní postižení zohlednila i v posudkovém závěru. Nelze tedy souhlasit s námitkou stěžovatele, že nebylo přihlíženo k tomu, jak se dlouhodobé zdravotní problémy projevovaly v jeho psychice.

Pokud jde o pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti, byl posouzen podle přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb., kapitoly XV. (podpurný a pohybový aparát),

oddílu F (dorzopatie, deformující dorzopatie a spondylopatie), položky 2b – degenerativní změny na páteři a ploténkách s lehkým funkčním postižením zpravidla více úseků páteře, s občas vystupujícími projevy nervového a svalového dráždění (např. cervikokraniální syndrom, cervikobrachiální syndrom, lumbální syndrom, ischialgie, syndrom sakroiliakálního skloubení, občasné blokády), slabosti svalového korzetu, omezením pohybu v postiženém úseku, omezení pro vynucené polohy a fyzicky náročné aktivity – 15 – 25 %. Posudková komise v posudku odůvodnila, z jakých důvodů použila horní hranici uvedeného procentního rozmezí. Uvedla, že v této horní hranici zohlednila i udávanou poruchu osobnosti s dekompenzací, a málo intenzivní léčbou. Vlastní postižení páteře by spíše odpovídalo střední hranici uváděného rozpětí, neboť se jedná o lehké až střední funkční postižení krčního a bederního úseku páteře, bez projevů nervo-svalového dráždění, RTG vyšetření hrudní a bederní páteře odpovídá věku posuzovaného. Dále komise uvedla, že nepoužila ustanovení § 6 odst. 4, Vyhl. č. 284/1995 Sb. a nezvýšila pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti, neboť zaměstnání, která je schopen stěžovatel vykonávat, nehodnotí jako obzvláště psychicky a fyzicky náročná, a porucha osobnosti byla zohledněna v horní hranici uváděné procentuelní ztráty. Komise dále uvedla, že posudkovou rozvalu uváděnou psychiatrem – komise hodnotila závěr jako nadhodnocený, neboť za předpokladu dodržení obecných pracovních kontraindikací je posuzovaný schopen jednoduchých fyzicky náročných zaměstnání - jedná se o poruchu osobnosti, na kterou je dlouhodobě adaptován, intenzita psychiatrické léčby je minimální, na kontroly dochází 1x měsíčně, farmakologická léčba je rovněž málo intenzivní, občasné dekompenzace ve smyslu neuroticko-depresivní reakce a zvýšené senzitivní vztahovačnosti jsou potom otázkou dočasné pracovní neschopnosti. Doložené odborné nálezy rovněž nepřinesly novum ve zdravotním postižení, komise o potížích posuzovaného byla při vypracování posudku informována a bolestivý páteřní syndrom hodnotila jako rozhodující zdravotní postižení.

Nejvyšší správní soud tedy nemá pochybnosti o správnosti a přesvědčivosti posudkového závěru o poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a dodává, že stěžovatel ani tento závěr (shodný s posouzením OSSZ) konkrétně nezpochybnil. Nebylo pak prokázáno ani to, že by stěžovatel trpěl některým ze zdravotních postižení uvedených v příloze č. 3 Vyhlášky č. 284/1995 Sb. Nebylo tedy zjištěno, že by pro zdravotní postižení mohl vykonávat soustavnou výdělečnou jen za zcela mimořádných podmínek ve smyslu § 39 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal pochybení v postupu žalované ani krajského soudu a dospěl k závěru, že námitky stěžovatele převážně v obecné rovině nejsou důvodné. Se zřetelem k výše uvedenému proto kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel nebyl ve věci úspěšný a žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

Odměna zástupci stěžovatele, advokátu JUDr. Pavlu Reiserovi, byla stanovena za dva úkony právní služby po 250 Kč (převzetí a příprava zastoupení a podání kasační stížnosti ze dne 10. 1. 2006 - § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb. v jejím znění před 1. 9. 2006 ve spojení s ustanovením § 9 odst. 2 téže vyhlášky, celkem tedy 500 Kč, a náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky po 75 Kč, celkem tedy 150 Kč.

Odměna stanovená zástupci stěžovatele v celkové výši 650 Kč mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. ledna 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu